

Z Paddingtonu som sa odviezol metrom na Willesden Junction. Dom, kde sme bývali s Lydiou, som musel opustiť, no prenajal som si byt hneď za rohom, na inej tichej predmestskej ulici severozápadného Londýna.

Žeby z pohodlnosti?

Raz, keď som si šiel kúpiť mlieko, zbadal som inzerát PRÍZEMNÝ BYT NA PRENÁJOM. Hneď som navštívil agenta a dohodovil si obhliadku.

Už o týždeň som sa sťahoval. Zapriahol som nevlastného synovca a pár jeho priateľov, aby mi pomohli preniesť veci sto metrov - z jedného príbytku do druhého.

Ešte aj osem mesiacov po presťahovaní čakali niektoré škatule neotvorené v predsieni. Stále som zbieral odvahu pustiť sa do práce a vybaliť ich.

Odomkol som si, opatrne som obišiel kartóny a pobral som sa do spálne prezliecť.

Zazvonil mi telefón.

„Haló,“ ohlásil som sa.

„Pán Hinkley,“ ozvalo sa. „Tu detektív seržant Jagger. Videli ste správy?“

„Nie. Len teraz som sa vrátil domov.“

„Pán Swinton sa našiel. Lepšie povedané, našli jeho auto.“

„Kde?“

„V Otmoore.“

„A to je kde?“ spýtal som sa.

„Medzi Oxfordom a Bicesterom. Slatiny, prírodná rezervácia. Mercedes pána Swintona objavili v odľahlej časti vresoviska, ktoré využíva armáda na ostré streľby. Je celý zhorený. Práve plamene naň upozornili. Z neďalekej farmy zbadali dym a privolali hasičov.“

„Je to určite jeho auto?“

„Áno. Napriek pokročilému požiaru veliteľ zásahu identifikoval osobnú poznávaciu značku.“

„A čo Dave Swinton?“

„Vo vozidle sa našlo telo. Pozostatky zatiaľ neidentifikovali, ale...“ Odmlčal sa.

„Nazdávate sa, že je to on?“

„Taký záver sa priam ponúka. Na základe toho, čo ste nám povedali v Lambourne. Súdny lekár v Oxforde určí totožnosť aj príčinu smrti. Nazdával som sa, že si správu radšej vypočujete od nás než z médií.“

„Ďakujem,“ hlesol som ohromene.

„Prekliati novinári,“ pokračoval policajt. „Lokálna televízia odpočúvala vysielaciu požiaru a dorazila na miesto ešte skôr než oni. Osobná poznávacia značka a fakt, že sa pán Swinton dnes popoludní nedostavil na dostihy v Towcestri, premenila miestnu udalosť na celoštátny trhák.“

Vydesene som si sadol na peľasť.

„Zapríčinil smrť požiar?“ spýtal som sa.

„Ešte nevieme naisto. Pitva ukáže. Oheň bol intenzívny, podľa všetkého bol použitý urýchľovač.“

„Urýchľovač?“

„Benzín. Alebo iná vysoko horľavá látka.“

Príšerné.

„Pravdepodobne vás predvolajú na výsluch,“ upozornil ma Jagger, „ste posledný, kto ho videl živého.“

„Okrem vraha,“ doplnil som.

„Možno to bola samovražda.“

„Dost' nepríjemný spôsob podpáliť sa benzínom,“ namietal som.

„Ludia rozhodnutí zabiť sa často konajú nepredvídateľne. Samoupálenie je všelikde vo svete celkom bežná prax.“

Ale nie na oxfordskom vidieku, pomyslel som si.

Nechcelo sa mi veriť, že by si Dave Swinton vzal život, a už vôbec nie takto. Sršal energiou, elánom.

„Čo vás vedie k úvahe o samovražde?“

„Je to len jedna z možností. No všeličo jej nasvedčuje - nenašli sa stopy cudzieho zavinenia. Naznačili ste, že mal problémy v práci. Možno sa zľakol toho, že vás zavrhol v saune a že bude musieť čeliť obžalobe z vraždy. K úmrtiu došlo v jeho aute, na opustenom mieste - samovrahovia obľubujú samotu.“

Mne sa to videlo skôr ako ideálne miesto na vraždu, ale ktovie. Možno má Jagger viac informácií a necháva si ich pre seba.

„Niekto sa vám čoskoro ozve,“ povedal na rozlúčku a ukončil hovor.

Zapol som televízor.

Udalosť bola hlavnou správou, zábery vyzerali desivo.

Zadok mercedesu oheň nepoškodil a na poznávacej značke zreteľne svietilo 121 DSS. Cez otvorené okná však znútra šlahali plamene a uprostred toho pekla sedelo ľudské telo zhorené na nepoznanie.

Príšerné.

Komentár sprevádzajúci desivé zábery nenechával nikoho na pochybách. „Mercedes je registrovaný na meno hviezdneho džokeja Dava Swintona, víťaza vlaňajšej ankety o najúspešnejšieho športovca roka. Pán Swinton sa dnes popoludní nedostavil do Towcestru, kde mal štartovať vo viacerých dostihoch. Polícia zatiaľ nevysvetlila príčinu smrti, no nateraz aktívne nepátra po nikom, kto by na nej mohol mať účasť.“

Tvrdenia ako od detektíva seržanta Jaggera.

Sledoval som na obrazovke, ako dvaja požiarnici hasia vozidlo, ale trvalo dosť dlho, kým sa mohutný oheň pod vodou z hadíc aspoň trochu zmiernil.

Opäť mi zazvonil telefón.

„Jeff? Tu Paul. Videl si tú katastrofu okolo Dava Swintona?“

Paul Maldini je šéf operačného úseku oddelenia integrity Britskej dostihovej komisie, môj priamy nadriadený. Málokedy mi volá v nedeľu.

„Práve to pozerám,“ povedal som. „Hrôza, čo?“

„Ukrutná,“ súhlasil. „Nechce sa mi tomu veriť.“ Odmlčal sa. „Zmapuj, čo sa dá, dobre?“

„Ako?“ spýtal som sa.

„Zisti, či sa nás to nejako nedotkne.“

„A mohlo by?“

„Neviem, ale dostihovému športu určite neprospeje, keď jeden z protagonistov skončí ako ľudská fakľa.“

„Nie,“ súhlasil som.

„Tak sa na to mrkni,“ vyzval ma. „Nenápadne sa poobzeraj a daj mi vedieť.“

Rozmýšľal som, či mám v tej chvíli prezradiť Paulovi niečo z rozhovoru s Davom v saune a v aute.

Paul Maldini je razantný človek. Keby som mu povedal, že sa mi šampión priznal, ako úmyselne prehral preteky, naplno by spustil vyšetrovanie a nádej *nenápadne sa poobzerat'* by bola fuč. Keby som mu navyše oznámil, že sa ma Dave pokúsil zabiť, zmobilizoval by celé oddelenie. Všetci by začali slediť a dupať ako slony v porceláne. A šance dozvedieť sa pravdu by boli navždy stratené.

Nakoniec mu to, samozrejme, poviem, ale zatiaľ nie.

Už som sa neraz dostal do problémov, keď som Paulovi zatajil veci, no vždy som mal dôvod. Bol nesmierne prospešný pre každodennú mravčiu prácu oddelenia - overoval, či naozaj štartujú kone, ktoré sú na súpiske, zabezpečoval pravidelné dopingové kontroly víťazov, skúmal, či sa jazdci aj tréneri

správajú podľa predpisov a podobne. No o mojom fungovaní v utajení veľa nevedel.

Preňho je skutočnosť buď biela, alebo čierna, nijaké odtiene sivej.

Som známy tým, že k ľuďom sa správam férovo, nejdem s každým prehreškom hneď na príslušné miesta ani na verejnosť. Najprv utrúsím pár teplých slov a upozorním, až potom podnikám formálne kroky. Iste, musím písať aj úradné správy. Len Paula vždy zlostí, že sa z nich väčšinou nedá vyrozumiť, o koho konkrétne ide a čoho presne sa dopustil.

„Včera som sa s Davom stretol v Newbury,“ oznámil som Paulovi. „Chvíľu sme sa rozprávali.“

„Naznačil nejako, že by si chcel vziať život?“

„Vôbec nie. A pochybujem, že spáchal samovraždu.“

„Čo iné by to mohlo byť?“ pozastavil sa.

Vražda, pomyslel som si, no zahryzol som si do jazyka. „Ešte nie je isté, či v zhorenom aute vôbec sedel Dave Swinton.“

„A kto iný?“ spýtal sa Paul. „Bol to jeho voz.“

„To nám potvrdí až pitva. Ak z tela vôbec čosi ostalo.“

Opäť ma striaslo pri pohľade na obrazovku, hoci televízia už tie najdrastickejšie zábery vyradila.

„Daj mi vedieť, keby sa objavilo čosi, čo by mohlo poškodiť povest' jazdeckého športu,“ požiadal ma.

„Jasné,“ prisľúbil som.

Položil.

Ďalej som pozeral správy a žasol som nad obludnosťou situácie.

Reportéri si dookola kládli otázku, na ktorú nikto nemal odpoveď: *Mal Dave Swinton dôvod, aby si vzal život?*

Naozaj, aký? Ani to, že sa mi priznal k ovplyvňovaniu výsledku predsa nebol dostatočný motív.

Pred kamerami sa striedali takzvaní odborníci a rozoberali rôzne formy depresie. Aj zdanlivo úspešní ľudia údajne majú svojich démonov, ktorí ich môžu dohnať k hocičomu.

Dave by vraj zďaleka nebol prvý ani posledný. Pred očami mi defiloval dlhý rad hollywoodskych hercov, autorov bestsellerov, populárnych hudobníkov a športových šampiónov, ktorí dobrovoľne odišli z tohto sveta.

A bol tu dokonca precedens. V roku 1886 sa vo veku necelých dvadsaťdeväť rokov zastrelil Fred Archer, dostihová hviezda, víťaz vyše dva a pol tisícky pretekov a trinásťnásobný nositeľ ceny Džokej roka.

Televízne zábery však túto udalosť prezentovali v akomsi ešte pochmurnejšom svetle, než sa javili tie z minulosti - v celej jej hrôze a mizérii.

Tvár britského dostihového športu - tak sa Paul Maldini vyjadril o Davovi Swintonovi, a bolo to viac než výstižné.

Jeho smrť nielenže rozvíri hladinu, vyvolá priam cunami.